

புறநானூற்றில் சமுதாயம்

Purananuru and Society

திருமதி ம. புவனேஸ்வரி¹, முனைவர்.இ. ஆர். இரவிச்சந்திரன்²,

¹ஆய்வாளர், பதிவெண்: 12089/Ph.D/K8/ Tamil/ Part time/ July 2015, உருமுதனலெட்சுமி கல்லூரி,
காட்டுர், திருச்சி-620019

²ஆய்வு நெறியாளர், முதல்வர், உருமு தனலெட்சுமி கல்லூரி, திருச்சிராப்பள்ளி - 620019.

¹Mrs. M. Bhuvaneswari, B.Lit., M.A., PGDCA Research Scholar,

Register No: 12089/Ph.D/K8/Tamil/Part-time/July 2015, Urumu Dhanalakshmi College, Kattur, Trichy - 620019. E-mail:
mbuvana.ramesh@gmail.com

²Dr. E.R. Ravichandran, M.A., M.Phil., Ph.D. Research Supervisor, Principal, Urumu Dhanalakshmi College,
Tiruchirappalli - 620019.

Abstract:

At the mere mention of Purananuru, our minds invariably conjure images of war. Yet, the glory attained through battle was considered a distinct code of conduct or virtue in itself. Padan Thina, a specific poetic genre, was dedicated to extolling the ethical sensibilities and heroic virtues of the sung hero. Only those who demonstrated exceptional prowess in valor, warfare, and generosity were deemed worthy of such poetic praise. This research paper elucidates how the Sangam poets, while primarily focusing on kings and warriors, bequeathed a rich cultural heritage to human society through their literature. Beyond merely documenting the path for cultivating human virtues, they also embedded broader societal messages within this cultural tapestry.

Keywords: Purananuru, Society, Tamil Literature

ஆய்வுச் சுருக்கம்:

புறநானூறு என்றவுடன் நமக்கு போர் நிகழ்வுகள் மட்டுமே காட்சியாக நினைவுக்கு வருகின்றது. போர் செய்ததன் வழியாகக் கிடைக்கப்பெறும் புகழ் என்பது மற்றுமொரு ஒழுக்கமாகும். பாடப்படும் ஆண்மகனின் ஒழுக்க உணர்வுகளை வெளிப்படுத்துவது பாடாண் திணையாகும். வீரத்திலும், போரிலும், ஈகையிலும் வல்லமை படைத்தவனாக இருப்பவனே பாடப்படும் தகுதியை உடையவனாக இருந்திருக்கின்றான். மன்னனையும்-வீரர்களையும் மையமாகக் கொண்டு பெரும் பண்பாட்டை இலக்கியமாக மனிதச் சமூகத்திற்குக் கொடையாக அளித்த சங்கப்புலவர்கள், மனிதப்பண்பை வளர்ப்பதற்கான பாதையைப் பதிவு செய்ததுடன் பண்பாட்டோடு சில பொதுவான செய்திகளையும் பதிவு செய்துள்ளனர் என்பதை இவ்வியல் விளக்கி நிற்கின்றது.

சங்ககால சமுதாயம்:

“சங்ககாலத்திற்கு முன் தமிழகத்தில் நிலை கொண்டிருந்த சமுதாயம் இன வேறுபாடற்ற சமுதாயம் ஆகும். அச்சமுதாயம் இனக்குழுச் சமத்துவ வாழ்க்கையின் அடிப்படையில் உலகெங்கும் நிலவின. தமிழகத்தில் இனக்குழுக்கள் திணைகளின் அடிப்படையில் பாகுபடுத்தப்பட்டிருந்தன. இப்பாகுபாடு மானிடவியல் விளக்கத்திற்கும் பொருந்தி வருவதைப் பி.டி.சீனிவாச அய்யங்கார் போன்ற அறிஞர்கள்

எடுத்துக்காட்டியுள்ளனர்” இனக்குழுக்களாக வாழ்ந்த மக்கள் வேட்டையாடியும், உணவு சேகரித்தும் வாழ்க்கை நடத்தி வந்தனர். பகுத்துண்டு வாழ்ந்த இவ்வேட்டைச் சமுதாயத்தில் தாய்வழிச்; சமுதாயமே தோன்றியது. பெண்உறவும் தாயன்பும் பெண்ணிற்கு முதலிடம் தந்தன. காடுகிழாள், கொற்றவை போன்றவை சமுதாயத் தெய்வங்களாக விளங்கிவந்தன. வேலைப்பிரிவினைக்கு அச்சமுதாயத்தில் இடம் இருந்ததில்லை. கால்நடை வளர்க்கும் குலங்கள் பிரிந்துபோன நிலைதான் சமுதாய வழியில் ஏற்பட்ட முதல் மாபெரும் வேலைப்பிரிவினை என்பர் ஏங்கல்சு” வேளாண் தொழிலில் மாடுகள் இழுக்கும் கலப்பை பயன்படுத்தப்பட்ட பிறகு தாய்வழிச் சமுதாயம் நீக்கப்பட்டது. இனக்குழுவின் சமூகச் சிக்கல்களை முடிவு செய்ய மன்றம், நாளிருக்கை, நாளவை ஆகிய இனக்குழப் பொதுக்கூட்டங்கள் இருந்தன. உணவு சேகரிப்போர், வேட்டையாடுவோர், பண்டைய வேளாண்குழுவினர் (புராதன விவசாயம் செய்வோர்), கால்நடை வளர்ப்போர் ஆகியோர் வாழ்ந்த இனக்குழுச் சமுதாயத்தில் குழு ஒற்றுமையும், குலச்சமத்துவமும் அவர்களுடைய வளமையாக இருந்தன

“இயற்கையோடு போராடுவதற்குத் தேவையான கருவித்தொகுதிகள் இவர்களிடம் இல்லை. இயற்கையை எதிர்த்துப் போராடி அவர்கள் தங்கள் உணவைப் பெற்றனர். இனக்குழுச் சமுதாயத்தல் ‘கள்’ முக்கிய இடம் பெற்றிருந்தது. பிறப்பு, இறப்பு, விழாக்கள் போன்ற பல நிகழ்ச்சிகளின் போது ஆடவரும் மகளிரும் கள்ளருந்தி ஆடிப்பாடினர். இனக்குழு மக்கள் எழுத்தறியாதவர்கள். ஆதலால் அவர்களுடைய மந்திரப்பாடல்கள் வாய்மொழியாகவே வழங்கிவந்தன. அவர்களுடைய பாடல்கள் உடலசைவுகளுடன் இசைச்சந்தத்துடன் (சுலவாஅ) வெளிப்பட்டன” சங்க காலம் சமூக மாறுதல் நடைபெறும் ஒரு காலக்கட்டம். பழைய இனக்குழுச் சமூகம் பொருள் உற்பத்தி, வணிகம் முதலியவை பெருகும் நோக்கில் உடைமைக்கு ஆதிக்கம் ஏற்படும் காலம் என்பது கோவை ஞானியின் கருத்து ஆகும்.

சமுதாய அமைப்புகள்:

“சங்க இலக்கியக் காலச்சூழலில் இருவகை சமுதாய அமைப்புகள் இருந்தன.

1. இனக்குழு வாழ்க்கை.
2. நிலவுடைமை அமைப்பு”

என்று சங்கஇலக்கியக் காலத்தை மே.து. ராசுக்குமார் வரையறை செய்துள்ளார்.

“இனக்குழுச் சமுதாயம் அழிந்து, அரசு என்னும் நிறுவனம் கட்டமைத்த காலம் சங்ககாலம்” என்று நா. வானமாமலை குறிப்பிட்டுள்ளார். சங்கஇலக்கியக் காலத்தை வரையறுப்பதில் பல்வேறு அறிஞர்கள் கருத்துகள் கூறினும் அவை சற்றே ஏறக்குறைய ஒருமித்த கருத்தையே வெளிப்படுத்தி நிற்கின்றன.

“1. உணவுத் தேடி வாழும் இனக்குழு வாழ்க்கை.

2. கால்நடை வளர்ப்பினைக் கொண்ட மேய்ச்சல் நில வாழ்க்கை.

3. உணவு உற்பத்தி செய்யும் ஒரு விதமான நிலவுடைமைச் சமுதாய வாழ்க்கை

என்ற வரையறையும் கிடைத்துள்ளது. வேட்டைச் சமுதாயம், கால்நடைச் சமுதாயம் அடங்கிய இனக்குழுச் சமுதாயத்திலும், நிலத்தை மையமாகக் கொண்ட நிலவுடைமைச் சமுதாயத்திலும் வெளிவந்த இலக்கியங்கள் நிகழ்காலச் சமுதாயத்தை சித்தரிக்க முயற்சி செய்தன.

தமிழரின் ஆதிகால வரலாற்றை அடையாளப்படுத்த இலக்கியங்கள் துணை போகும்போது இலக்கியக் காலகட்டமே புலவனின் பண்பாட்டு வரலாற்றின் முதற் புள்ளியாக அமைந்து விடுகின்றது. தமிழரின் இலக்கிய காலத்திற்கு முன்பு மனித வாழ்வு, குறிப்பாகத் தமிழரின் வாழ்வு பண்பட்ட வாழ்வாகவே தென்படுகின்றது. இலக்கிய வளர்ச்சி, இலக்கியப்பதிவு என்பதும் கூட கடந்த மக்களின் வரலாற்றின் எச்சம் என்றே கருத முடியும். இக்கருத்து சங்க இலக்கியத்திற்கு சாலப் பொருத்தமாக அமையும்.

திணைப்பகுப்பு:

திணைப்பகுப்பையும், ஒழுக்கப்பண்பையும் ஏற்று வாழ்ந்த தமிழ்ச் சமுதாயத்தின் பிரதிபலிப்பே இலக்கியமாக வெளிப்பட்டிருக்கிறது. மனிதன் தான் பக்குவமடைய எடுத்துக்கொண்ட காலத்தைக்காட்டிலும், தமிழ் இலக்கியத் தொடர்ச்சியிலிருந்து இன்றுவரை உள்ள கால எல்லை மிகக்குறுகியதாகவே இருக்கும். மனிதன் பண்புடன் பக்குவமடைந்த பல நூற்றாண்டுகளுக்குப் பின்னரே தன்னுடைய பண்பாட்டையும், உயர்நெறிகளையும் பதிவுசெய்ய வேண்டுமென்ற எண்ணம் அவனுக்குத் தோன்றி இருக்க வேண்டும் அல்லது ஒழுக்கப் பண்பாட்டு நெறிகளைப் பதிவு செய்ய அவனை சமூகம் நிர்ப்பந்தம் செய்திருக்க வேண்டும். இயற்கையான பதிவோ(அ) நிர்ப்பந்தமோ, எதுவாயினும் வெளிப்படுத்தப் பட்டிருக்கும், (அ) பதிவு செய்யப்பட்டிருக்கும் மரபு நெறிகள் உயர்ந்ததாகவே தென்படுகின்றன என்பது தான் தமிழர் வாழ்ந்த வாழ்வின் உச்சமாகக் கருத முடிகின்றது.

சமுதாய மாற்றங்கள்:

“விலங்கு மனிதன் முழுமனிதனாக பண்பட்ட நிலையடைந்து வரலாற்றில் அடையாளப்படுத்தப்படும் சங்க இலக்கியக் காலத்தின் கடைசி வரை” என்ற பெரிய கால இடைவெளியில் உள்ளார்குள் சமுதாய மாற்றங்கள் நடைபெற்று வந்தாலும் கால எல்லைக்குள் அவ்வப்போது வெளிவந்த இலக்கியத்தின் பாடுபொருளில் எவ்வித மாற்றமும் தென்படவில்லை என்பதனால், சங்க இலக்கியம் என்பது மாறாதிருந்த கால எல்லையை வரையறுத்துச் சிறு சமூகக்குறிப்பைத் தருவதன்று. மாறிக் கொண்டிருந்த ஒட்டுமொத்த சமுதாயத்தின் அகலமான பதிவுகளை வெளிப்படுத்தியிருக்கின்றது என்று தெளிவாகக் கூறமுடியும். இக்கூற்றை உறுதிபடுத்தப் பல பாடல்களை புறநானூற்றில் பார்க்க முடியும்.

சமுதாய மாற்றங்களோடு பின்னிப் பிணைந்த மக்கள் கூட்டம் நிகழ்காலத்தின் ஒழுங்கற்ற நிலையை மையமாகக் கொண்டு வரைமுறைகளையும், சமுதாய ஒழுக்கலாறுகளையும் ஈவிளப்படுத்த முற்பட்டிருக்கின்றது. உருவாக்கப்பட்ட பண்பு நெறிக்கள இலக்கியமாகப் பதிவு செய்யப்பட்டிருக்கின்றன என்பதே தமிழ் இலக்கியத்தின் வளர்ச்சியாகக் கருத முடிகின்றது.

“இலக்கியம் என்ற சொல்லை, இலக்கு ஁ இயம் என்று பிரிப்பதாக இருந்தால் இங்கு-விளக்கம், நோக்கம், கொள்கை, குறிக்கோள் எனப்பொருள் கொண்டு இயம் - ஒலிப்பது கூறுவது, வெளிப்படுத்துவது எனப்பொருள் கொள்ளின், நம் குறிக்கோள்களையும், கொள்கைகளையும் இயம்புவது விளக்குவது இலக்கியம் என்று கொள்ளலாம்”. (தமிழ் இலக்கியக் கொள்கை, உலகத்

தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம், 1975 தொகுதி-ஐ ப.4) “இலக்கியம் என்பது மனிதனின் உயர் வாழ்க்கைக்கு மட்டுமல்லாமல் மனித சமுதாயவளர்ச்சிக்கும் ஏற்றதாக இருக்கவேண்டும், நாகரிகத்தைப் புகட்ட வேண்டும், ஒழுக்கம் அறிவு போன்ற உயரிய குணங்களைக் கொண்டதாக இருக்க வேண்டும்” என்பது பெரியாரின் நிலைப்பாடு ஆகும்.

“சங்க இலக்கியங்களுக்குப் பின் வந்த இலக்கியங்களில் தமிழர் நாகரிகம், கலை, பண்பாடு போன்றவற்றைக் காண்பதே அரிதாயின. தமிழ்ப் பாடல்களால் உருவாக்கப்பட்டுள்ளன என்பதைத் தவிர தமிழர்க்குரியவை என்று சொல்வதற்கு ஏதுமில்லை” (பெரியார்-விடுதலை, 30:12:70 பக்-3-4) என்பதாக ப. கமலக்கண்ணன் தமது ஆய்வுரையில் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

இலக்கியங்களின் விரிவாக்கம் மனிதனின் வாழ்வில் இரண்டறக் கலக்க வேண்டுமென்பதே இலக்கியத்தின் நோக்கமாக அமைய முடியும் “இலக்கியங்கள் சிறந்த அறிவுரைகளைக் கொண்டனவாக மட்டும் இருந்தால் போதாது. வாழ்க்கையில் பின்பற்றி நடக்கக் கூடியனவாகவும் இருக்கவேண்டும். இல்லாவிடில் அந்தக் கொள்கைகளால் ஏதும் பயன் விளையாது. கொள்கை என்பது அதனை விரும்புகிறவர்கள், பின்பற்றுபவர்கள் கடைப்பிடிக்கக் கூடியதாக இருக்க வேண்டும்”¹² என்ற இலக்கியத்தின் நோக்கம் சங்க இலக்கியத்தில் - புறநானூற்றில் நிறைவேறியுள்ளது. “பெரும்பாலும் தாழ்த்தப்பட்ட சாதியைச் சார்ந்த பாணர்களால் இவர்கள் இயற்றிய பாடல்கள் பாடப்பட்டன. இப்பாடல்கள் தொல்லாட்சியாலும், கவிதை உத்திகளாலும் செப்பம் செய்யப்பட்ட செந்நெறி இலக்கியங்களாகத் திகழ்ந்தன” என்பது ஜான் சாமுவேலின் இலக்கிய வரையறையாகும்.

“சங்கப்பாடல்கள் ஒரு குழுவினரின் பாடல்கள் என்பதற்குரிய சிறந்த உயர்தனிச் சான்றுகளாகக் காட்சி தருகின்றன. இப்பாடல்கள் சங்க காலத்தில் வாழ்ந்த ஒரு கூட்டத்தினரின் உள்ளத்தினையும் ஆளுமையினையும் வெளிப்படுத்தி நிற்கின்றன”.

“அவர்கள் வாழ்ந்த சமுதாயம் செயல்திறம் மிக்க சமுதாயமாக இருந்ததால் அவர்கள் படைத்த இலக்கியங்களும் ஆற்றல் இலக்கியங்களாகத் திகழ்ந்தன” என்பதினால் சங்க இலக்கியத்தின் செவ்வியல் தன்மையினால் அச்சமுதாயம் சமுதாய, பண்பாட்டு மரபு நெறிகளால் செயல்திறம் மிக்க சமுதாயமாக விளங்கியிருக்கின்றது என்பது உறுதிப்படுத்திய ஒன்றாகும். “உயர்குடி மக்களின் இணைந்த வாழ்வியல் அனுபவங்கள் (ஊழட்டநடவளந நுஒநசநைநஉந) தனிப்பட்ட கவிஞர்களின் மூலம் நேரடியாகவோ கற்பனைப் பாத்திரங்கள் வாயிலாகவோ புறநானூற்றில் வெளிப்படுவதைக் காணலாம்”

“இலக்கியங்களைப் பாடிய கவிஞர்கள் உயர்குடி வர்க்கத்தினரோடு நெருங்கிய உறவுகொள்வதோடு அவ்வர்க்கத்தின் அனுபவங்களையும் இலட்சிய வேட்கைகளையும் கலைப் பொருளாக மாற்றுபவர்களாகக் காணப்படுகின்றனர்.இத்தகைய கட்டாய நிலை உயர்குடி வர்க்கத்தினரின் அனுபவங்களை அவர்களின் மொழியில் இக்கவிஞர்களைப் பேச வைக்கின்றது”.

சங்ககாலமும் போர்களும்:

காதலைச் சிறப்பிக்கும் சங்க அகப்பாடல்களும் வீரத்தைப் புகழும் புறப் பாடல்களும் போர் வீரர்கள் நிறைந்த உயர்குடி மக்களின் வாழ்க்கையைப் பெரும்பாலும் மையமாகக் கொண்டன. புறப்பாடல்கள் உயர்குடி மக்களின் ஆற்றல் மிகுந் வீரவாழ்வினைச் சித்திர்க்க, அகப்பாடல்கள் இதே வர்க்கத்தினைச் சார்ந்தவர்களின் காதல் நிகழ்ச்சிகளை இலட்சியப்படுத்திக் காட்டின”. இனக்குழு வாழ்க்கை சிதைந்த நிலமானிய சமுதாயமும் அரசும் வளர்ச்சி பெறுவதை அவ்விலக்கியங்கள் காட்டுகின்றன”

“ஒவ்வொருமொழிக்கும் ஒரு வீரநிலைக் காலம் இருந்திருக்கின்றது. இவ்வகையில் தமிழர்களின் வீரநிலைக் காலம் சங்ககாலத்திற்கு முன்பே முடிந்து விட்டது” என்ற கருத்தின் வழியாகச் சங்க இலக்கியத்தில் இடம் பெறுகின்ற பாடல்களின் பொருண்மைகள் கிரேக்க. எபிரேய வீரயுகப் பாடல்களுடன் ஒப்பிட்டு அவற்றின் தன்மையை இவ்விலக்கியங்களும் பெற்றிருக்கின்றன. இலக்கியம் படைக்க தேவைப்பட்ட சூழல்:

பண்டைய வாழ்நிலையில் உழைக்கும் தரப்பினர் தொழில் முறைகளை உருவாக்கி தங்களின் வாழ்க்கையைச்; செவ்வனே நடத்திச் சென்றுள்ளனர். உடல் உழைப்பு. மூளை உழைப்பு என்ற இரண்டு வித உழைப்பினால் மக்கள் சமுதாயம் வாழ்ந்து வந்தது. உடல் உழைப்பு கொண்டு பல்வேறு தொழில்களை அடையாளப் படுத்தி வாழ்வதற்கு மாறாக தங்களது புலமைத்தத்துவத்தால், அறிவையே மூலதனமாகக் கொண்டு கவிதையையே தொழிலாகக் கொண்ட மக்கள் பண்டைக் காலத்தில் வாழத்தான் செய்தனர். ஒருபுறம் புலமையினால் கவிதைபாடுவது, மறுபுறம் வறுமையினால் வேறு தொழில் செய்ய முடியாமல் கலையைப் படைத்து வாழும் மக்கள் கூட்டம் என்ற நிலையில் இலக்கியம் படைக்கத் தமிழ்ச்சமுதாயம் முற்பட்டது. இவ்விலக்கியங்களின் வாயிலா மக்களின் பண்பாட்டு வாழ்நெறிகளை வெளிப்படுத்திக் காட்டியுள்ளனர்.

“சங்கச்சமுதாயம் போர் வீரத்துக்கு மட்டுமே முதன்மை கொடுப்பதாய், அதனை மட்டுமே போற்றுவதாக இருந்திருந்தால் அது ஓர் போர் வெறிச் சமுதாயமாகக் காட்சியளித்திருக்கும். ஆனால் பண்டைய தமிழ்ச்சமுதாயம் அவ்வாறு திகழவில்லை மனித சமுதாயம் வாழ்வில் கடைப்பிடிக்க வேண்டிய பல நல்லறங்களை அது வலியுறுத்தியதுடன் மறம் இழுக்கா மான வீரத்திற்கும் முக்கிய இடத்தைக் கொடுத்துள்ளது. அதனால் தான், அச்சமுதாயம் இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்குப் பின்னரும் பலராலும் போற்றப்படுகின்ற ஒரு நல்ல சமுதாயமாக விளங்குகிறது”

“மனித இனத்தைப் பொறுத்த வரை, சிறு சிறு குழுக்களாக வாழத் தொடங்கிய இனக்குழு வாழ்க்கை நிலையிலேயே, அவர்களுக்குள் போர் என்பது தவிர்க்கவியலாத ஒன்றாக அமைந்துவிட்டது. வேட்டையாடுதல், உணவு சேகரித்தல் போன்ற அன்றாட வாழ்கைத் தேவைகளை நிறைவு செய்து கொள்வதில் கூட ஒரு குழு மற்றொரு குழுவுடன் மோதிக் கொண்டது. இனக்குழு சமூகமாக பரிணமித்த பொழுது அதன் தேவைகள் மிகதிக் கேற்ப போர்ச் செயல்களும் மிகுந்தன:

“சங்ககாலத் தமிழ்மக்கள் வீரத்துக்கு முக்கிய இடம் கொடுத்த செய்திகளைச் சங்கப் பாடல்களில் காணலாம். அதைப்போலவே உலகெங்கிலும் ஒரு குறிப்பிட்ட காலகட்டத்தில் வீரத்துக்குள் மட்டுமே

முக்கியத்துவம் கொடுத்த மக்கள் வாழ்ந்திருக்கின்றனர். அக்கால கட்டங்களில் தோன்றிய இலக்கியம், சிற்பம், ஓவியம் இசை, நடனம், போன்ற நுண்களைப் படைப்புகளிலும் நாகரிகம், சமயம், பண்பாடு, போன்ற சமூகம் சார்ந்த நடைமுறைகளிலும் இவ்வீரப்பண்பும் முக்கிய இடத்தைப் பெற்று இருந்தன. ஒருசமூகத்தில் வீரப்பண்புகள் மேலோங்கி இருந்த காலத்தை அச்சமூகத்தின் வீரநிலைக்காலம் என்றும், அக்கால கட்டத்தில் அச்சமூகத்தின் எண்ணத்தை வெளிப்படுத்தும் வகையில் தோன்றிய இலக்கியங்களை வீரநிலைப் பாடல்கள் (ர்ழசழிஉ Pழநவசல)” என்றும் பவுரா கருதுகின்றார்.

போரும் காதலும்:

போரையும் - காதலையும் இரண்டு கண்களாகக் கொண்டு வாழ்ந்த தமிழ் மக்கள் பெரும் பண்பாட்டு மதிப்புகளை உள்ளடக்கமாகக் கொண்டு வாழ்ந்திருக்கின்றனர். “நாகரிகம் என்பது திருந்திய வாழ்க்கை. அஃது எல்லாப் பொருட்களையும் தமக்கே பயன்படுத்துவது. பண்பாடு என்பது திருந்திய ஒழுக்கம். அஃது எல்லா பொருள்களையும் தமக்குமட பிறருக்கும் பயன்படுத்துவது. உள்ளத்தின் செம்மைப் பண்பாகும். உள்ளத்துக்கு புறம்பான உணவு, உடை, உறையுள், ஆகியவற்றின் செம்மை நாகரிகம் ஆகும். ஆகவே இவற்றை அகநாகரிகம் புறநாகரிகம் எனக் கொள்ளின் பொருந்தும்” என்பது பாவாணரின் பண்பாட்டு நாகரிக விளக்கமாகும்.

“பண்பாடு என்பது வாய்மொழி மரபாய்ப் பரப்பப்படும். அன்றி எழுத்து மூலமாகவும் பிறபாவங்களாலும் உணர்த்தப்படும். இதனால் வாழ்க்கைத் தரம் உயர்வதற்கும், வாழ்வு பொருளுடையதாகவும், பயனுடையதாகவும் மாறுதற்கு வழி ஏற்படும்”

“பெரும்பாலும் சிறந்த வாழ்க்கைக்கு அடிப்படையாக அமைகின்ற உள்ளப் பாங்கின் வெளிப்பாட்டையே பண்பாடு என்கின்றோம். அந்த வெளிப்பாடு சுவையுணர்வாகவும், நடையுடைப்பாவனைகளாகவும் தோன்றும். அப்பண்பாடு இல்லாதவனைக் காட்டுமிராண்டி என்கின்றோம். வாழ்வின் பற்பல போக்குகள் அமைந்த பல்வேறு நிலைகளையும் இந்தப்பண்பாடு குறிக்கும்”. “பண்பாடு என்பது காலத்திற்கேற்ப மாறுதலைக் கொண்டது தான் எனினும் சில பண்பாட்டுக் கூறுகள் எவல்லாக் கட்டத்திலும் மாறாது நிலைபெறு கொண்டவையாக அமையும். அதுபோல சில பண்புகள் ஒருநாட்டிற்கு மட்டுமல்லாமல் உலகளாவிய நிலையில் எல்லாக் காலத்திற்கும் ஏற்புடையனவாக அமையும்” தன்மையை புறநானூற்று பண்பாட்டு மரபுகள் பெற்றிருக்கின்றன.

‘700 ஆண்டு கால இடைவெளியில் சங்க இலக்கியங்கள் எழுதப்பட்டமையால் அவை காட்டுகின்ற குடும்பம், அரசு, முதலான நிறுவனங்களை ஒரு காலத்தன என்று கொள்ளுதல் வரலாற்று வழுவை விளைவிக்கும். அன்றியும் ஒரு காலத்திற்குள்ளேயே வெவ்வேறு போக்குகள் அமைந்த முரண்பாடுடைய சமுதாயம் என்ற தவறான முடிவையும், அந்தப்போக்கு தரக்கூடும். எனவே, சங்க இலக்கியங்கள் திராவிட மானுடவியலின் பல்வேறு கால கட்டங்களைக் காட்டுவதாகக் கொள்ளுதலே சரியாகும் என்று க.ப.அறவாணன் (தமிழ் இலக்கியச் சமூகவியல் ப.63) குறிப்பிடுகின்றார். இக்கருத்து புறநானூற்றை சமுதாய நோக்கில் ஆராய்வதற்கு பெரும் துணையாக அமைகின்றது.

மிகுதியான பண்பாடு நெறிகள் பொதித்துள்ள புறநானூறு உள்ளடங்கிய “சங்க இலக்கியம் என்பது கி.மு.ஐந்தாம் நூற்றாண்டுக்கும் கி.பி. இரண்டாம் நூற்றாண்டுக்கும் இடையில் தமிழகத்தில் தோன்றிய பாடல்கள் ஆகும்”. “தமிழ் பேசும் உலகின் பல்வேறு பகுதிகளையும், ஏறக்குறைய பத்துத் தலைமுறைகளையும் சேர்ந்த சுமார் ஐநூறு புலவர்களின் செய்யுள்கள் சங்க இலக்கியம் எனக் கொள்ளப்படுகின்றன”. சங்கப்பாடல்களின் தேவை, 1) சங்ககாலத்துச் சமுதாய வாழ்வினை பிற்காலத்தவர்க்கு உணர்த்துதல், 2) பாடல்கள் வழிப் பிற்கால மக்களும் தெரிந்து நடத்துதல், 3) புலவர்கள் தமிழின் மீது உள்ள ஆர்வத்தின் பொருட்டு, 4) முன்னோர்களின் சங்கப் பாடல்களின் தொகுப்பு நிகழ்ந்தது என்பர்”. இத்தொகுப்பில் தொடுக்கப்பட்ட பாடல்களின் வழியாக மக்கள் பண்பாட்டைப் பார்க்கும் பொழுது பெரும் பரப்பை வெளிப்படுத்தி நிற்கின்றது.

சங்க இலக்கியப்பாடல்களைப் பொறுத்த வரையில் “தம்மைச் சுற்றி நிகழ்கின்ற வரலாற்று நிகழ்ச்சிகளைப் புகைப்படம் எடுத்தாற் போன்ற அப்படியே தருவதில் இக்கவிஞர்கள் அதிக ஆர்வம் காட்டவில்லை என்றும் தாங்கள் உணர்ந்ததை, எண்ணியதை, கற்பனை செய்து கொண்டதை இலக்கிய நயத்தோடு மரபுக்கு உட்பட்டு சொல்லோவியமாகத் தருவதில் ஆர்வம் காட்டினர் என்று கருதலாம்” “புறநானூற்றுப் பாடல்கள் நடனம் ஆகியவற்றோடு பாணர்களையும், விறலியரையும், இணைத்துப் பேசுகின்றனவே தவிர புலவர்களை அவற்றோடு அதிகமாக இணைத்துப் பேசவில்லை” என்ற கருத்து நிலவுவதற்குச் சற்று மாற்றாக புலவர்களின் வறுமையினையும், பரிசில் கடாநிலை என்ற துறையின் வழியாகப் புலவர்களைப் பற்றிப் பேசப்படுவதையும் காண முடிகின்றது. மன்னர்களைப் புகழ்ந்து பாடுவதற்குப் புலவர்கள் தேவைப்பட்டனர். அதேசமயம் மன்னர்களின் ஈகைத்திறனை வெளிப்படுத்தக் கலைஞர், பாணர், விறலியர் போன்றவர்களின் மீது குறிப்பேற்றிப் புலவர்களே பாடல்கள் பாடியுள்ளனர். கலைப்படைப்புகள்:

சமுதாயத்தின் உந்துதலினால் தனிமனிதனின் வெளிப்பாடாகவே கலைப் படைப்புகள் வெளிவருகின்றன. இதன் வழியாக கலையும், கவிஞனும் சமுதாயக் சொத்தாக கொள்ளமுடியும் எனவே சமுதாயத்தைப் பிரதிபலித்துக் காட்டுவதில் கலைப்படைப்பை விடச் சிறந்த உதாரணம் இருக்கமுடியாது. சங்க இலக்கியத்தின் வழியாகப் புலவர்கள், சான்றோர்கள் சங்கப் பண்பாட்டை விளக்கி நிற்பதினால் மனித வாழ்விற்கு நட்பாய் சங்கஇலக்கியம் இருந்து வருகின்றது என்பது உறுதிப்படுத்தப்படுகின்றது. வாழும் சமூகத்திற்கும் - இலக்கியத்திற்கும் நெருங்கிய தொடர்வு உண்டென்பதை இலக்கியங்கள் வெளிப்படுத்தும் சமூகத்தையும், சமூகத்திலிருந்து உருவாக்கப்படுகின்ற இலக்கியமும் உறுதிப்படுத்துகின்றன. “பொதுவாகவே இலக்கிய ஆய்வில் சமூகவியல் அணுகுமுறை தழைக்க நான்கு வழி முறைகளைக் குறிப்பிடுவர். 1) சமுதாயத்தில் இலக்கியத்தின் பங்களிப்பை ஆய்வது. 2) சமுதாயத்தில் இலக்கியம் ஏற்படுத்தியுள்ள விளைபயனை (அ) தாக்கத்தை ஆய்வது. 3) இலக்கியத்தில் சமுதாயத்தின் பங்கினை ஆய்வது. 4) இலக்கியத்தில் சமுதாயம் உண்டாக்கிய விளைபயனை அல்லது தாக்கத்தை ஆய்வது” என்ற நான்கு வழிமுறைகளின் அடிப்படையில் இலக்கியத்திலிருந்து சமூகம் சமூகத்திலிருந்து இலக்கியம் என்ற தொடர்நிலையைச் சரியாக உள்வாங்கிக் கொள்ளமுடியும்.

“மனிதன் அறிவால் அறிந்து வாழும் பகுதியைவிட விரும்பியும் வெறுத்தும், நம்பியும், சோர்ந்தும், போற்றியும், தூற்றியும் வாழும் பகுதியே மிகுதியாகும். ஒரு சமுதாயத்தின் விறுப்பு வெறுப்பு, நம்பிக்கை முதலியவற்றை வளர்த்துப் பயன்படுத்துவது அந்தச் சமுதாயத்தின் இலக்கியமே” என்பது வெளிப்படையானதாகும். சமுதாயத்தின் பிரதிபலிப்பே இலக்கியமாகத் திகழ்வதால் நிகழ்காலத்தின் வாழ் நிலைகள் இலக்கியமாகப் பதிவு செய்யப்பட்டு வெற்றியும் பெறுகின்றன. “வர்க்க வேறுபாடுகள் தோற்றம் பெற்று வளர்ச்சி அடைந்து ஒரு சமுதாயத்தின் படைப்புகளாகச் சங்க இலக்கியங்கள் காட்சி தருகின்றன. தனி உடைமைகளின் தோற்றத்தால் தொழில்பாகுபாடுகளும், தொழில் பாகுபாட்டினை அடிப்படையாகக் கொண்டு பல்வேறு வகுப்புகளும் இக்காலத்தில் தோன்றத் தொடங்கின. இத்தகைய தொழில் பாகுபாடு, பாணர்கள், கூத்தர்கள், புலவர்கள் போன்ற பல்வேறு வகுப்பினர்கள் தோன்றக் காரணமாக அமைந்தது. “கலைகளைத் தொழிலாகக் கொண்ட இப்பிரிவினர் ஏனைய உழைக்கும் வர்க்கத்தினரிடமிருந்து வேறுபட்டுக் காட்சி தந்தனர். மேற்கூறிய கலைஞர்களின் பொருளாதார நிலைகளும் தொழில்கின் இயல்பும் அவர்களை ஆளும் வர்க்கத்தினரைச் சார்ந்திருக்குமாறு கட்டாயப்படுத்தின”. “ஆளும் வர்க்கத்தினரின் புகழ்பாடி அவர்களின் ரசனை உணர்வுகளுக்கு விருந்தளித்து அவர்கள் மனமகிழ்ச் செய்து அவர்கள் தரும் பரிசுப் பொருட்களைப் பெற்று வாழ்க்கைப் பயணத்தைத் தொடரவேண்டி கட்டாயச் சூழலில் என்ற பாடல் வரிகள் தெளிவுபடுத்துகின்றன. இது போன்ற ஆழமான புரிதலே குடும்ப விழுமியாகக் கருதப்படுகின்றது. இப்பாடலில் இடம் பெறும் தலைவியின் மனநிலை இரண்டு தன்மைகளாக வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. தன்னுடைய தலைவன் வேட்டையாடிய அசதியில் மெய்மறந்து தூங்குகின்றான் இந்நேரத்தில் வேறு வேலையையே கொள்ளாது ஆண்மான் தன் பிணையுடன் கூடி விளையாடி இன்பம் திளைக்கின்றது. இந்நிகழ்வால் துயில் கொண்டிருக்கும் தலைவனின் உறக்கம் களைந்து விடுமோ என்று அச்சப்படுகின்றாள். மான்களைத் தொந்தரவு செய்வதால் அதன் இன்பம் கெட்டு போகக்கூடாது என்று தம்வீட்டில் நடமாடாமல் தனித்து நிற்கின்றாள் என்பதுதான் தலைவியின் இருவேறு மனநிலைகளாக ‘வீரை வெளியனார்’ குறிப்பிட்டு உள்ளார். இதன்வழியாகத் தலைவன் மீது தான் வைத்திருக்கும் அன்பும் இன்பத்தின் நுகர்நிலையில் அவன் மற்ற உயிரினங்கள் மீது கொண்டிருக்கும் அன்பும் வெளிக்காட்டப்பட்டுள்ளன. மற்ற உயிரினங்கள் அன்போடு உலாவி இருத்தலைத் துன்பம் செய்யாத தலைவி தன் தலைவனுடன் சிறு பிணக்கும் கொள்ளாமல் சரியான புரிதலோடு அன்பு பகிரக்கூடியவளாகத் திகழ்வளாவாள். இந்தப்புரிதல் குடும்பக் கட்டுமானத்தை இன்னும் ஆழமாக வேருன்றச் செய்கின்றது. அகக் காட்சிகளை இயற்சைக் சூழலுடன் பொருத்திக் காட்டிக் குடும்ப விழுமியத்திற்குத் தலைவன் -தலைவியின் அன்பை ‘வீலை வெளியனார்’ புறநானூற்றில் இடம் பெறு; பாடலின் கருத்தை குடும்ப விழுமியத்தின் சிறந்தச் சன்றாகக் கருதமுடியும்.

மனையில் வீரம்:

விருந்தோம்பல், ஈகை, கொடை என்று பொறுப்புகளை இல்லறக் கடமையாகக் கொண்டிருந்த பெண் போருக்காகச் சென்றிருந்த வீரனை எதிர்பார்த்து, அவனுக்குரிய கடமைகளையும் செய்தது குடும்ப

விழுமியத்தின் அடிப்படையாகக் கருத முடிகின்றது. புறநானூற்றுச் சமூகத்தில் வாழ்ந்த பெண்கள் தலைவனின் வாழ்க்கையை ஒட்டியே வாழ்ந்து வந்தனர். போர்புரியச்சென்றிருக்கும் தலைவன் திரும்பி வருவானா? என்ற நிச்சயம் இல்லாத சூழலில், தனது கணவனின் வரவிற்காகக் காத்திருக்கின்றாள். வெண்கடுகைக் கொண்டு புகைமுட்டி வீட்டின் முற்றத்தில் வேப்பிலை சொருகி கணவனின் வருகைக்குக் காத்திருந்தவர்கள் தமிழ்ப்பெண்கள். புலியை முறத்தினால் துரத்திய பரம்பரை உள்ள பெண்கள் பேரின் தன்மையுடன் தாமும் ஒத்துப் போயிருந்தார்கள். போரில் விழுப்புண் பட்டு வருதல் என்ற நிகழ்வைப் பெண்கள் இயல்பாகவே ஏற்றக்கொண்டனர். போர் செய்யச் சென்ற வீரனானவன் பேரில் ஈடுபட்டுக் கண்டிப்பாக வழிபுண்பட்டுப் பெருமிதத்துடன் வீடுதிம்ப வேண்டுமென்று எதிர்பார்த்திருக்கின்றனர். கணவனின் கருத்தோட்டத்திலேயே அப்பெண் வாழ்வு நடத்திருயிருந்தாள். வாழ்வின் எல்லாத் துன்பங்களிலும் தலைவனுடன் சேர்ந்திருப்பதையே பெருமையாக எண்ணியவள் மனைவியாவாள். புறநானூறு என்னும் இலக்கியத்தின் வழியாகக் கணவன் மீது மனைவி கொண்டிருக்கும் அன்பினையும், அதனால் வெளிப்படும் குடும்ப விழுமியத்தையும் காண முடிகின்றது.

போருக்குச் சென்றிருக்கும் தம் கணவனை வரவேற்று, அவன் நலனில் அக்கறை கொண்டு குடும்பப் பண்பைப் போற்றிப் பாதுகாக்கும் பெண்கள் சங்க காலத்தில் வாழ்ந்து தமிழ்ச் சமுதாயத்திற்கு வழிகாட்டிகளாக வாழ்ந்து முடித்து உள்ளனர். பெண்ணியம் பேசும் இக்காலச் சூழலில் பெண்களால் குடும்பம் எவ்வாறு தழைத்து, உயர் பண்புநெறிகளை உமிழ்கின்றது என்பதனைப் புறநானூற்றுப் பாடல்களின் வழியாகக் குடும்ப விழுமியமாக எடுத்துக்காட்டப்படுவது தேவையானதாகும். போருக்குச் சென்ற கணவன் திரும்பி வரும் போது விழுப்புண்ணுடன்தான் வருவான் என்று நம்பினார்கள் பெண்கள். தலைவனின் வீரத்தின் மீது தாம் வைத்திருக்கும் அசையாத நம்பிக்கை அவர்களின் மனநிலையாகப் புறநானூற்று வழி பார்க்க முடிகின்றது. விழுப்புண்ணுடன் வரும் தலைவனை அடுத்த போருக்கு ஆயத்தமாக்குவது என்பதைக் காட்டிலும், தன் குடும்பத் தலைவனான கணவன் மீது கொண்டிருக்கும் அன்பினை வெளிப்படுத்தும் விதமாகவே புண்ணை ஆற்றும் நிகழ்வு இனம்காண முடிகின்றது. புண்ணுடன் இருந்தால் காலன் அழைத்துவிடுவான், பேய்கள் தொட்டுவிடும் என்று நம்பிய மனைவி, தலைவனைப் பேய்களிடமிருந்து காப்பாற்றும் விதமாக பாதுகாப்புச் செயல்களைச் செய்து முடித்ததைப் புறநானூறு காட்டி நிற்கின்றது.

தீங்கினி இரவமொடு வேம்பு மனைச் செரீஇ,

வாங்கு மருப்பு யாழொடு பல் இயம் கறங்கக்

கைபயப் பெயர்த்து மைஇழுது இழுகி,

இசைமணி எறிந்து, காஞ்சிபாடி

பெண்கள், விழுப்புண் பெற்ற தங்களுடைய தலைவர்களைக் காப்பாற்ற முனைந்துள்ளனர் என்பதை மேற்கண்ட 'அரிசில்கிழாரின் பாடல் உணர்த்தி நிற்கின்றது. இரவ இலையும், வேம்பந்தழையும் வீட்டின் முன்புறத்தில் சொருகி வைப்பது, பேய்கள் நெருங்காது என்பதை வெளிப்படுத்தி நிற்கின்றன. இப்பொழுதும் அம்மை நோய் வந்தவர் வீட்டின்முன் தீய ஆவிகளும் பேய் பிசாசுகளும் வரக்கூடாது

என்பதை உணர்த்தி, வேப்பந்தழையை வீட்டின்முன் சொருகி வைப்பர். உடனடியாகக் குணமாகும் என்ற நம்பிக்கை வைத்திருந்ததாலேயே தழைகளை வீட்டின் முன் வைக்கும் பழக்கம் வலுப்பெற்றிருக்கின்றது. ஆம்பல் குழல் ஊதியும், ஓசையுடைய மணியை அடித்தும், காஞ்சிப்பண் பாடியும், வீடுமுழுவதும் அகிற்புகையினைப் பரவச் செய்து தலைவனின் புண்ணிற்குக் கிருமி நாசினியாகப் பயன்படுத்துவர். வெண்கடுகின் காரத்தினால் கிருமி நெருங்காதவாறு பாதுகாத்தனர் என்ற செய்தியின் வழியாகக் குடும்பப் பண்பு சிறந்த பண்பாகக் கொண்டு தலைவன் நலன் பேணும் தன்மை வெளிப்படுகின்றது என்பதனை உணர முடிகின்றது. தன் மகனின் வருகைக்காகக் காத்திருக்கும் தாயும் கூட இத்தகைய நோய் எதிர்ப்பிற்கான செயல்களைச் செய்தும், மகனின் வீரத் தழும்புகளை, அதனால் ஏற்பட்டுள்ள புண்ணைக் குணப்படுத்தத் தயாராக எதிர்நோக்குகின்றாள் என்பதனை 'வெள்ளை மாறனார்' என்னும் புலவரின் பாடல் விளக்குகின்றது.

வேம்பு சினை ஒடிப்பவும், காஞ்சி பாடவும்,

நெய்யுடைக் கையர் ஐயவ புகைப்பவும்

செய்து எல்லோருடைய வீட்டிலும் செய்யும் ஆரவாரம் 'கல்' லென்று ஒலிக்கின்றது. இன்னும் என்மகன் வரவில்லையே என்று ஏங்கும் தாயுள்ளம் வெளிப்படுத்தும் உணர்வு குடும்ப விழுமியமாகக் கருதமுடியும். புண் குணமடைந்தபின்பு உடனே போருக்குப் புறப்படும் தன்மை கொண்டவனாகவும், வழுப்புண்ணை ஆற்ற முயன்ற மனைவியின் சிறப்பையும் கொண்ட தலைவன் என்பது 'அடை பெருங்கல்வியார்' (ஆண்டர் நடுங்கில்லினார்) என்னும் புலவரின் புறநானூற்றுப் பாடல் 283-ம் இடம்; பெற்றிருப்பதைக் காண முடிகின்றது. தன் மகன் பெரும வீரனாகச் சிறப்படைந்து இருப்பதனால் எந்தக் கவலையும் எனக்கில்லை என வறுமையையும் பெருமையையும் பேசிக் கொண்டிருந்த தாயின் உள்ளத்தையும் கவனிக்கத் தவறில்லை இறந்துபட்ட வீரனின் மனைவி.

பெண்களின் பங்கு:

பல்வேறு வகையிலும் பெண்ணின் பங்கு சிறப்புற்று விளங்கியிருந்தது. சமுதாயப் பாதுகாப்பிற்காகத் தலைவன் போருக்குச் சென்றாலும், அவனைப் பாதுகாக்கும் பொறுப்பு மனைவியிடம் முழுமையாக உள்ளது என்பதை மேற்கண்ட பாடல் வரிகள் உணர்த்தி நிற்கின்றன. இதன் வழியாகச் சமுதாயக் கடமையில் குடும்பமும் அதிகமாக பங்காற்ற முடியும் என்பதனை அறிந்துகொள்ள முடிகின்றது.

குழந்தைச் செல்வம்:

குடும்பத்தின் விளைபொருள் குழந்தையாகும். பதினாறு செல்வங்களையும் பெற்று வாழும் வாழ்க்கையில் முதல் செல்வம் குழந்தைச் செல்வம். இன்னொரு சமுதாயம் உருவாக, அறக்கருத்துகளையும், நீதிபோதனைகளையும் அடுத்த தலைமுறைக்குக் கடத்தும் பெரிய பாலமாகக் குழந்தை திகழ்கின்றது. கோடி ஆண்டுகள் மனிதச் சமூகம் வாழ்ந்திருக்கின்றது என்று சொல்லும் நேரத்தில் குடும்ப அமைப்பின் பரிணாமமாக குழந்தையே சிறந்து விளங்குகின்றது. ஆணும் பெண்ணும் திருமணம் செய்து குழந்தைப் பேற்றைக் கொடுப்பது சமூகக் கடமையாகும். "திருமணப் பிணைப்பாவது,

மக்களை ஈன்று அவர்களை நன்முறையில் வளர்க்கும் நோக்கத்தோடு நடைமுறை விதிப்படியும் பொதுமக்கள் கருத்திற்கிணங்கவும் சமயக்கொள்கைப்படியும் ஒருவனையும் ஒருத்தியையும் அவர்தம் வாழ்நாள் முழுவதும் ஒன்றுபடுத்துவதாகும். தாயையும் தந்தையையும் இணைக்கும் இணைப்புக் கருவியாகவும் திகழ்வது குழந்தையே ஆகும். தாம் பெற்ற பிள்ளையினைத் தன் கணவனுக்கு இவன்தான் நமது பிள்ளை எனும்போதும், குழந்தைக்கு இவர்தான் அப்பா என்ற அறிமுகப்படுத்தும் போதும், கணவன்-மனைவிக்கு இடையே உள்ள பிணைப்பு மேலும் வலுவடைகின்றது. எவ்வளவு சிக்கல்கள் குடும்பத்தில் இருந்தாலும் குழந்தைச் செல்வம் பிறந்தவுடன் பரம்பரைப் பகை கூட மறைந்து உறவு கொண்டாட வேண்டிய தேவையைக் குழந்தைச்செல்வம் உருவாக்கித் தருகின்றது. மரித்துக் கொண்டிருக்கும் மனித சமுதாயத்தை மீண்டும் மீண்டும் குழந்தையின் வடிவத்திலேயே கண்டு சமூகக் கூட்டுணர்வை ஏற்படுத்திக் கொள்கின்றோம். ஈன்று புறந்தருதல் எந்தலைக்கடனே” என்று குழந்தைப் பேற்றை இச்சமூகத்திற்குக் கொடுப்பது தலையாய கடமையாகக் கொண்டு வாழ்ந்தது சங்ககாலத்துச் சமூகம்.

குடும்பம் என்ற அமைப்பின் சிறப்பு அம்சமாக விளைபொருளாகக் குழந்தைச் செல்வத்தைக் காணமுடிகின்றது எனபதனை ‘ஒளவையாரின்’ பாடல் தெளிவுபடுத்துகின்றது. இசைக்கு மயங்காத எந்த உயிரினங்களும் இல்லை என்றே சொல்லலாம். ‘கோபாலனின்’ இசை கேட்டுப் பசுக்களெல்லாம் மேய்ந்தன என்பது புராணச் செய்தி. இசையின் அதிர்வுகளினாலேயே பாம்பு மகுடியோடு தலையசைக்கின்றது. மனம் துன்ப நிலையில் இருந்தாலும், இசையின் நாம் மனத்தை அமைதியான நிலைக்குக் கொண்டு வருகின்றது. புல்லாங்குழலின் வழியாகவும், யாழின் வழியாகவும் வெளிக்காற்றானது கலைஞனின் கைவண்ணத்தால் இசையா மிளிரக் கூடியதாகவும், மனம் திளைக்கும் செயலாகவும் செய்து விடுகின்றது. இவ்வளவு சிறப்புகளும் ஒரு குழந்தையின் இனம் புரியாத வார்த்தையைக் கேட்காதவருக்குச் சிறப்புடையதாகவும், மேன்மை உடையதாகவும் கருத நேரிடுகின்றது. குழந்தையின் பிஞ்சு மொழியைக் கேட்டும் பொழுது மனம் இலயித்துப் போகும். அனைத்து இசைக்கருவிகளும் தோற்றதாகவே கருதப்படும். குழலினிது, யாழினிது என்று கூறுபவர்கள் மழலையின் சொற் கேட்காதவர்கள் என்பது வள்ளுவரின் வாக்கு.இதே கருத்து புறநானூற்றில் வலியுறுத்தப்படுவதைக் காணமுடிகின்றது.

யாமொடும் கொள்ளர் பொழுதொடும் புணரர்

பொருள் அறிவாரர்;; ஆயினும் தந்தையர்க்கு,

அருள் வந்தனவால் புதல்வர் தம் மழலை!’

யாமொடும் பொருத்திப் பார்க்க முடியாத, காலத்தொடு பொருந்தும். பண்ணிலும் பொருத்திப் பார்க்க முடியாத பொருளைக் கொண்டது குழந்தை மொழி ஆகும். பரியாத மொழியை தம் குறிப்பால் இனங்கண்டு புரிந்து கொள்ளும் சிறப்பினாலேயே குடும்பத்தின் மகிழ்ச்சியும், அன்பும் மேன்மேலும் பெருகிக் குடும்பத்தின் மாண்பினை உணர்த்தி நிற்கின்றது. கடும்ப வாழ்வில் பின்னிப் பிணைந்தது குழந்தைச் செல்வமாகும். வாழும் நாளில் குழந்தைச் செல்வம் இல்லையாயின் வாழும் வாழ்க்கை

பயனற்றதாகிவிடும். குடும்ப விழுமியம் என்று பல பண்புநெறிகளை எடுத்தோதும் போதிலும், குழந்தைச் செல்வமே சிறந்த விழுமியமாகக் கருதப்படுகின்றது. 'பாண்டியன் அறிவுடைநம்பி' மக்கட்செல்வம் இல்லையாயின்' வாழ்வு பொருளற்றதாகி விடுகின்றது என்று பதிவு செய்துள்ளார்.

வறுமையில் செம்மை:

வறுமை மனிதனுடன் நீங்காத தொடர்புடையது. இத்தொடர்பு மனிதன் தோன்றிய காலத்திலிருந்தே இருந்திருக்க வேண்டும். சற்று காலம் கடந்து மனிதன் பக்குவமடைந்து உயர்வு தாழ்வு பேணும்போதுதான் வறுமையின் முழுப்பொருளாலும் கடைநிலை மக்களை உணர வைத்தது. குறிப்பாகச் சங்க இலக்கியக் காலத்தில் வறுமையின் தாக்கத்தை இலக்கியங்களின் வழியாக வெளிப்படுத்திய மனிதகுலம் இன்றுவரை வறுமையைத் தீர்க்கப் போராடியும் வருகின்றது.

இன்றைய காலக்கட்டத்தைப் பொருத்த வரையில் வறுமையின் காரணமாக ஒருவன் தவறான செயலில் ஈடுபடச் சமூகம் அவனை தூண்டிவிடுமானால் சில நேரத்தில் அச்செயலைப் பொறுத்து அவன் எடுக்கும் முடிவுகள் தவறில்லை என்பதாகவும் கருதிவிடுகின்றனர். வறுமை என்பது மனிதனுக்கு இழைக்கப்படும் கொடுமை என்று மற்றவர்களும் உணரும் தேவை ஏற்பட்டபோது, அதனைத் தீர்க்க மற்றவர்கள் முன்வராத நிலையில் வறுமைக்கு உள்ளானவன் எடுக்கும் முடிவு தவறானதாயினும் சரியாகவே கருதப்படும். தவறான முடிவாக இருக்குமானால் அம்முடிவிற்கும் பாடபேதம் கற்பிக்கும் நிலை இக்காலச்சூழலில் உள்ளது. ஒருவனின் வளர்ச்சியில் மற்றவனின் பங்கு இருப்பதைப் போலவே, அவனுடைய வறுமை, தாழ்வுமையும் மற்றவரின் பங்கு இருக்கின்றது என்பதை உணர்தலினாலேயே வறுமை ஒழிப்பிற்கு, அனைவராலும் குரல் கொடுக்க முடிகின்றது. வறுமை தற்காலிகமானது, இதனைத் தீர்க்கமுடியும் என்ற நம்பிக்கையினால்தான் வறுமைக்கு எதிராகப் போராடிக் கொண்டிருக்கின்றார்கள். வறுமை என்பது மனித குலத்திற்கு எதிரானது என்ற கருத்தில் பிளவு இருக்கமுடியாது. இதனை எதிர்ப்பதில் உள்ள சாத்தியக் கூறுகளின் அடிப்படையில் சமூகம் அதனை எதிர்கொள்கின்றது. வறுமை மிகக் கொடியது, இவ்வறுமையிலும், இளமையில் கொள்ளும் வறுமையானது மிகவும் கொடுமையானது என்பது ஒளவையின் வாக்கு. இவ்வுலகத்தில் பிறந்து மகிழ்ச்சியாகவும், இயற்கையாகவும் சுற்றித்திரியும் இளமைப்பருவத்தில், இவ்வறுமை நமக்கு ஏன் வருகின்றது என்பதை அறியாமலேயே அதனில் உழன்று, தலைமீது சுமந்து வாழும் இளமையான வாழ்க்கையானது தொடுமானது என்பதை ஒளவை உணர்த்தியிருக்கின்றார். நீதியையும், அறநெறியையும் போதிக்கும் இலக்கியங்கள் வறுமையை எதிர்த்துள்ளன. வறுமையினால் மற்றவரிடம் இறந்து உயிர் வாழும் நிலை ஏற்படின் இவ்வுலகமே கெட்டழியட்டும் என்று வறுமையை உருவாக்கக் காரணமான சமூகத்தையே சாடுகின்றார் வள்ளுவர்.

புலவரும் வறுமையும்:

மன்னரிடம் உள்ள பொருள்கள், வறுமையைப் போக்க முயற்சி செய்தது என்பதோடு உயர்குடியினரின் புகழையும், ஈகைத்தன்மையையும் உயர்த்திப் பேசப் பயன்பட்டது. மக்களிடம் உள்ள வறுமையானது மன்னனுக்குரியது. மன்னரிடம் உள்ள செல்வங்கள் மக்களுக்குரியன. இரண்டும் சரிவிகிதமாக இல்லாமல் ஒரு சாராரிடமே ஒன்றுமே மிகுதியாக இருந்ததினால் செல்வம் மன்னனையே

நாடிச்சென்றது. வறுமை புலவர்களிடமே பொதிந்துக் கிடந்தது. பொருளைப் பெற வேண்டிப் புலவர்கள் பொய் கூறவில்லை என்பதே உயர் விழுமியமாகக் கருதப்படுகின்றது. குடும்ப வறுமையை மனதில் கொண்டு இல்லத்தரசியானவள் எந்தவிதத் தவறான முடிவையும் எடுத்திராமல் கணவனால் கொண்டு வரப்படும் பொருளுக்காகக் காத்திருக்கின்றாள். வறுமையில் குடும்பம் என்னும் அமைப்பை எவ்விதமான கீழ்நிலைக்கும் இட்டுச்செல்லவில்லை என்பது புறநானூறு வழி கிடைக்கும் செய்தியாகும். பொருளுக்காக மன்னனிடம் செல்லும் புலவனுக்குப் பொருள் கொடுக்க வில்லையாயின், கோபத்தோடு அவனைத் திட்டிச்செல்லாமல், அவனுடைய மனைவியையும், மக்களையும் வாழ்த்தி வெறுங்கையுடன் வீடு வந்து சேரும் உயர் பண்பாட்டைத் தனதாக்கிக் கொண்டிருந்தவர்கள் சங்ககாலத்து புலவர்கள்.

புலவனின் வறுமையைப் பற்றிக் கூறும்போத பெருங்குன்றுார்க்கிழார் நேர்த்தியாக எடுத்துக் கூறியுள்ளார். விருந்தோம்பல் என்பது தமிழர் பண்பாடு. தன்னுடைய வீட்டில் எவை இருந்தாலும் வீட்டைத் தேடி வரும் விருந்தினர்க்குப் பகிர்ந்து கொடுத்து விருந்தோம்பல் செய்தல் சிறந்த பண்பாகப் பாதுகாத்து வந்தனர். விருந்தினர் வரும்போது அவர்களை எதிர்கொண்டு வரவேற்று விருந்து உபசரிக்க முடியாத வாழ்க்கையாகிப் போய்விட்டது என்று தன் வறுமையைக் காட்டி நிற்கின்றார் 'பெருங்குன்றுார்க்கிழார்.

“விருந்து கண்டு ஒளிக்கும் திருந்தா வாழ்க்கை”

விருந்தினர்களைக் கண்டு ஒளிந்து கொள்ளும் வாழ்க்கையைத் திருந்தா வாழ்க்கை என்று குறிப்பிடுகின்றாள் பெருங்குன்றுார்க்கிழார். விருந்தினரை வரவேற்று உபசரிக்கும் மனப்பக்குவத்தையும், நாகரிகத்தையும் என்னுடைய வறுமை காரணமாக இழந்து விட்டேன் என்று குறிப்பிடுவதைத் 'திருந்தா வாழ்க்கை' என்று அடையாளப் படுத்துகின்றார். இந்த வறுமை நிலையில் உழன்று கொண்டிருக்கும் நிலையிலும் வாழும் நிலைவேண்டிப் பொய்யான புகழைக்கூறிப் பொருள் பெறுவதில்லை என்பதே தமிழர் பண்பாட்டின் அடையாளமாகக் கருதமுடிகின்றது.

மன்னரும் புலவரும்:

தன்னுடைய வறுமையைப் போக்க மன்னர்களிடம் பொருள் தேடச் செல்வது புலவர்கள் மற்றும் கலைஞர்களின் இயல்பு. பொருள் வைத்திருக்கும் புரவலனும் இல்லையென்று மறுத்தால் பெருமையோடு வாழ்த்திவிட்டு வீடு திரும்பும் மனநிலை புலவர்களுக்கு இருந்தது. பொருள் இருந்தும் இல்லையென்னும் பண்பைக் கொண்டுள்ள மன்னர் இருப்பார்களேயானால் அவர்களின் குழந்தைகள் சீரும் சிறப்புமாக வாழ்க என்று வாழ்த்தி விட்டு(புறம் 196), தாம் வந்த பனியிலும், வெயிலிலும் சுணங்காது நடந்து சென்று வறுமையுடன் எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் தனது அன்பிற்கினிய மனைவியை நோக்கி செல்கின்றேன், என்ற யெ;தியின் வழியாக 'ஆலூர் மூலங்கிழார்' என்றும் புலவரின் வாழ்க்கையில் வறுமையிலும் தம் மனைவி வாய்மையோடு இருந்தமையைக் காண முடிகின்றது. பழமரத்தில் இருக்கும் கனிகளைப் பறவைகள் கொத்தித் தின்பதுபோல, புரவலர்களிடம் உள்ள பொருள் புலவர்க்குச் சொந்தமானது. பல நாட்கள் சென்றாலும் கனிகளைக் கொடுக்கும் தன்மை கொண்டது பழமரமாகும். இதே தன்மையைப் புரவலனிடம் பார்க்க முடியும். முதல்நாள், மறுநாள் என்று வேறுபாடு

இல்லாமல் புலவர்களுக்குக் கொடுப்பது புரவலரின் கடமையாகும். மலையில் பிறக்கும் அருவி கொள்ளிற்குப் பயனாவதுபோல், மரம் விடும் கனிகள் பறவைக்கு பயனாவது போல், மலையில் இருக்கும் சந்தனம் மனிதருக்கு பயனாவது போல், மன்னனிடம் உள்ள பொருட்கள் மக்களுக்கும், யாசிப்பவர்களுக்கும், இரவலர்களுக்கும் பயன்படுதற்கு உரியன.

புரவு எதிர் கொள்ளும் பெருஞ் செய் ஆடவர்

உடைமை ஆகும் அவர் உடைமை:

அவர் இன்மை ஆகும், அவர் இன்மையே

என்ற 'பெரும்பதுமனாரின்' பாடல், வறுமையும் அதற்கெதிரான செல்வமும் உரியவர்களுக்குச் சென்று சேர்வது இயல்பு என்று காட்டியுள்ளது. பொருள் இரவலர்க்கு உரியதாகும் பொழுது இரவலர்களிடம் உள்ள வறுமை மன்னருக்கு உரியது என்ற மற்றொரு கருத்தையும் நிலைபெறச் செய்திருக்கின்றார். ஷபெரும்பதுமனார். பொருள் கேட்டுக் கிடைக்காமல் திரும்பிச் செல்லும் புலவர்களும், இரவலர்களும் மன்னனை மகிழ்ச்சியுடன் வாழ்த்தி விட்டுத் தன்னை எதிர் நோக்கியிருக்கும் மனைவி மக்களின் அன்பைப் பெறச் செல்வது பொருள் இல்லாத ஏழையாக வாழ்ந்திருப்பினும் இல்லத்தின் உயிர்ப்பை ஒழுக்கப் பண்புநெறிகளில் தவறாத மனைவியின் உள்ள உறுதி, என்ற இவ்விரண்டு நிலைகளிலும் குடும்பம் என்ற அமைப்பை மேன்மைப்படுத்திக் காட்டியுள்ளது.

புறநானூற்றில் சமுதாய விழுமியம்

சங்க இலக்கியத்தில் புறச்செய்திகளை உள்ளடக்கிய புறநானூறு என்பது வரலாற்றுப் பிரதிபலிப்பாகவும், பண்பாட்டை வலியுறுத்தும் பொதுப் பண்பாடு நூலாகவும் அமைந்துள்ளது. ஒரு பண்பாடானது வெளிப்படும் போது சமகால மக்களின் வாழ்க்கையில் இரண்டாகக் கலந்து எதிர்கால மக்களின் வாழ்நிலைக்குத் தீர்வு சொல்லாமல் செல்வதுண்டு. எதிர்காலச் சிந்தனையோடு பாடப்பட்டிருக்கும் ஒழுகலாறுகள், நிகழ்காலச் சமூகத்துடன் பொருந்தாமல் விலகிச் செல்வதுண்டு. புறநானூற்றில் வெளிப்பட்டிருக்கும் பண்புநெறி மனிதனின் அனைத்து நிலைகளிலும் காலங்கடந்து அனைத்துத் தரப்பு மக்களுக்கும் உயிர் ஊட்டுவனவாக அமைந்து விடுகின்றன. அக்காலத்தில் வெளிப்படுத்தியிருக்கும் நோக்கம் எதுவாயிருந்தாலும், தற்பொழுது அனைத்து மக்களின் வாழ்நிலையை மேம்படுத்துவதற்காக இந்த உயர்பண்பு நெறிகள் பயன்படுகின்றன. சங்கம் அமைத்து தமிழ் வளர்த்த புலவர்கள் பண்பாட்டுடன் கூடிய தமிழை வளர்த்தெடுப்பதில் கவனமாக இருந்திருக்கின்றனர். இலக்கியத்தில் பண்பாடு தோன்றிய தேவை எதுவாக இருந்தாலும் அது ஒட்டுமொத்தச் சமூகத்தின் தேவையாகிவிட்டது என்பதுதான் புறநானூற்றை இன்றளவும் போற்றிப் பாதுகாக்கின்றோம்.

சங்கம் அமைத்துச் செய்யன்பாடி ஆங்காங்கே, விட்டுச் செல்லப்பட்டு மன்னர்களின் தலைமையில்; தொகுக்கப்பட்ட சங்க இலக்கியத்தில் மக்களின் வாழ்வியலைப் பெரிதும் போற்றிப் பாடும் புறநானூறு, பல்வேறு காலகட்டங்களின் பல்வேறு செய்திகளையும் உள்ளடக்கி இன்றுவரை சமூக அறங்களைப் போதிக்கும் ஒழுக்க நூலாகச் செயல்பட்டு வருகின்றது. ஈகை, கொடை, நட்பு நிலையாமை

உணர்த்தும் வாழ்க்கை, கல்வி, சான்றாண்மை போன்றவற்றை மக்கள் மனதில் இருந்தி மனித நேயத்தை வளர்க்கும் நூலாகவும் புறநானூறு திகழ்கின்றது.

இலக்கியங்கள் திடீரென்ற தோன்றுவதில்லை, நிகழ்கால மக்கள் சமூகச் சூழலையும் உட்கொண்டு தீர்வாகவும், சில நேரங்களில் இயல்பாகவும் தோன்றிச் சமூக தளத்தில் இயங்கும் மனித வாழ்க்கையை ஒழுங்குபடுத்துகின்றன. புறநானூற்றில் வெளிப்படும் உயர்பண்புநெறிகள் சமகாலத்தின் தேவைகளை நிறைவு செய்தும், காலம் கடந்தும் செயல்பட்டுக் கொண்டிருக்கின்றன. சமகாலத்தில் வெளிப்பட்டிருக்கும் பண்பாட்டின் வழியாகத் தமிழக மக்களின் கோட்பாடுகளையும், வாழ்தலையும் அடையாளப்படுத்தும் விதமாக, சமுதாய விழுமியங்களாகப் புறநானூற்றுப் பண்புநெறிகள் அடையாளப்படுத்தப்படுகின்றன.

மன்னர்களும் பரிசில் பெறும் புலவர்களும்:

மன்னர்களிடம் புலவர்களும், கலைஞர்களும் இரப்பது அன்றைய தேவையாக பெரும்பாலும் அமைந்திருக்கும். ஈதல் செய்யும் புரவலனையோ, மன்னனையோ பொருத்தே பொருள் தீர்மானிக்கப்படுகின்றது. மகிழ்ச்சியோடு ஆடலும் பாடலும் நிகழ்த்தி வாழ்க்கையை ஓட்டும் விறலி கீரையோடு சேர்த்து உண்ணுவதற்காக மன்னனிடம் அரிசி வேண்டினாள். ஆனால் பரிசாகக் கிடைத்ததோ பெருங்குன்று போன்ற யானையாக இருந்தது.

அரிசி வேண்டினெம் ஆகத், தான் பிற

வரிசை அறிதலின் தன்னும் தூக்கி,

இருங்கடறு வளைஇய குன்றத்து அன்னதோர்

பெருங்களிறு நல்கியோனே என்று நாஞ்சில் வள்ளுவனின் ஈகைச் சிறப்பு போற்றப்படுகின்றது. சாதாரண விறலியர்க்கு யானையைக் கொடுக்கும் அளவுக்கு உயர்குணம் உடையவன் என்பதையே இங்கு குறிப்பிடத்தக்க கருத்தாகக் கொள்ள முடிகின்றது. இதனால்தான் “தோற்றா ஈகையும் உளது கொல்” என்று நாஞ்சில் வள்ளுவனின் ஈகைச் சிறப்பைப் பார்க்க முடிகின்றது. ஈகை செய்வது இரண்டு நிலைகளில் நடைபெறுகின்றது. ஒன்று ஈவோரின் தகுதியறிந்து ஈகை செய்வதாகும். மற்றொன்று தன்னுடைய தகுதி தாழ்ந்து போகாத விதமாகத் தகுதிக்கேற்பப் பரிசில் கொடுப்பதாகும். இங்கு நாஞ்சில் வள்ளுவன் கொடுத்த ஈகையானது தன்னுடைய ஈகைபுரியும் தகுதியில் குறைவில்லாமல் இருக்க வேண்டுமென்பதற்காகவே அரிசி வேண்டி வந்த விறலிக்கு யானையைப் பரிசாகக் கொடுக்கப்பட்டது. இதனால் ஈகையில் சிறந்தவன் என்ற பண்பு எடுத்தோத்ப்படுகின்றது. சோழிய ஏனாதி திருக்குட்டுவனின்” ஈகைச் சிறப்பைக் கூறும்போது,

கொன்று சினம் தணியாப் புலவு நாறு மருப்பின்

வெஞ்சின் வேழம் நல்கினன்: அஞ்சி

யான்அது பெயர்த்தனென் ஆகத்தான் அது

சிறிது என உணர்ந்தமை நாணிப் பிறிதும் ஓர்

பெருங்ளிறு நல்கியோனே

பரிசில் வேண்டிப் புகழ் பாடினபோது புலால் நாளும் தன்மையுடைய பெருங்களிறு சோழிய ஏனாதி திருக்குட்டுவன் பரிசாக கொடுத்தான். அச்சப்பட்டு திருப்பிக் கொடுத்தபோது பரிசு குறைவானது என்று திருப்பித் தந்து விட்டான் என்றெண்ணி, தன் செயலுக்கு நாணம் கொண்டு. மற்றுமொரு யானையைப் பரிசிலாகக் கொடுத்து அனுப்பினான் என்று பாடியிருக்கின்றார். இதுபோன்று தன் தகுதிக்கேற்றவாறு பரிசில் கொடுப்பது மன்னர்களின் மனப்பக்குவமாக இருந்தது. இந்தக் காட்சிகளினால் புறநானூற்று ஈகைப் பண்பைப்பிரிந்துகொள்ள முடிகின்றது.

புகழை விரும்புவவர்கள் உயிரையும் விடுவதற்குத் தயங்கமாட்டார்கள். ஈகையின் சிறப்பை அறிந்தவர் ஈதல் செய்ய முடியாத நிலியல் தன்னையும் தானமாக கொடுக்கும் தகுதியைப் படைத்தவர்களாக இருந்திருக்கின்றனர். மகாபாரதக் கழையில் கர்ணனுக்குக் கவசகுண்டலத்தில்தான் உயிர் இருக்கின்றது என்று தெரிந்தும் கொடுக்கும் பண்புடைய கர்ணன் மனமுவந்து கவசக்குண்டலத்தை கழற்றிக் கொடுக்கும் பண்பையே உயர்ப்பண்பாகப் பார்க்க முடிகின்றது. இதே தன்மையுடன் புறநானூற்றில் இடம்பெறும் குமணன் என்னும் மன்னரது ஈகைப் பண்பு போற்றி பாராட்டப்படுகிறது.

பரிசிலர் தன்னிடம் பொருள் வேண்டி இரப்பின் வீட்டிலிருந்து தருகின்றேன் என்று சொல்லாமல் தன்னையே பரிசாகக் கொடுக்கும் ஈகைக் குணம் பாரியிடம் உள்ளதாகக் குறிப்பிடுகிறது.

பாரியும் பரிசிலர் இரப்பின்,

வாரேன் என்னான் அவர்வரை யன்னே

தன்னையே பரிசாகத் தரக்கூடிய உயர்ந்த உள்ளம் கொண்டதாலேயே மாரியுடன் ஒப்பிட்டுப் பாரி பேசப்படுகின்றான்.

பாரி பாரி என்று பல ஏத்தி

ஒருவர்ப் புகழ்வர் செந்நாப் புலவர்

பாரி ஒருவனும் அல்லன்:

மாரியும் உண்டு ஈண்டு உலகுபுரப் பதுவே

கொடையில் பாரியின் பண்பையே உயர்வாகப் பேசுவர். பாரி மட்டுமேயல்லாமல் உலகுக்குப் கொடுப்பதற்கு மாரியும் உண்டு என்று, பாரி என்னும் மனிதனை மாரி என்னும் இயற்கையுடன் ஒப்பிட்டுக் கபிலர் பாடியுள்ளார்.

மாரியின் இயல்பு, நல்லவர் – தீயவர், உயர்ந்தவர்-தாழ்ந்தவர், பெரியோர்-சிறியோர், ஆண்கள் - பெண்கள், நகரம் - கிராமம் என்ற பாகுபாடு இல்லாமல் பொழியும் தன்மையை உடையது. இதேத் தன்மையைக் கொண்டவன் பாரி என்பதாகவே குறிக்கப்படுகின்றது. மனிதன் என்பவன் ஆறாம் அறிவை உடையவன் ஆதலால் சிந்திக்கும் தன்மையைப் பெற்றவன். ஆயினும் பிரித்துப் பார்த்துப் பொருள் கொடுக்கும் தகுதியைப் பாரி பெற்றிருக்கவில்லை. பொருள் கொடுப்பதையோ, உணவு கொடுத்துப் பசியாற்றுவதையோ தேவையாகக் கருதாமல் இயல்பாகக் கருதி வந்தான் என்பதனாலேயே மாரியுடன் ஒப்பிட்டு பேசும் அளவுக்கு உயர்தகுதியைப் பெற்றுள்ளான்.

மடவர் மெல்லியர் செல்லினும்

கடவன் பாரி கைவண்மையே?

புலமை பெறாத மடவரானாலும் தன்னை நாடி வருபவர்க்கு ஈதல் செய்வதில் மாற்றுக் கருத்து இல்லாமல் 'ஈதல்' என்னும் பண்பினை இயல்பாகக் கொண்டு வாழ்ந்து வந்தான் என்பது புறநானூறு கொடுக்கும் சான்றாகும்.

மடமையுடன் வந்து புலமையில்லாமல் வாழ்த்தி இருக்கும் போது அவனின் வறுமையையே முக்கியக் கவனமாகக் கொண்டு ஈகை புரியும் பாரியின் உயர்பண்பு மற்றோர்க்கு வழிகாட்டுதலாக அமைந்துள்ளது. இதுபோன்று பெறப்படுகின்ற பண்புநெறிகளே சமூகத்தால் போற்றியும் பின்பற்றியும் நடக்கவேண்டிய சமூகவிழுமியமாகவும், பொதுப்பண்பாடாகவும் அடையாளப்படுத்தப் படுகின்றன.

ஓரியின் புகழ் பாடி பரிசில் வேண்டும் பொழுது இன்னும் தம்மைப் பற்றிய புகழ் பாட வேண்டாமென்று தன்னிடம் உள்ள மான் தசையையும், ஆவின் நெய்யையும் கொடுத்துப் பொன்னையும், போருளையும் கொடுத்துவிட்டுச் சென்றான். தனக்காக மட்டுமே சேர்த்து வைக்காமல் சேர்த்து வைத்ததைப் பிறருக்கு கொடுக்கும் ஈகைப் பண்பினை ஓம்பர் ஈகை” என்று புலவர் வண்பரனர் குறிப்பிட்டு உள்ளார். இதுபோன்று தன்னுடைய புகழ் வேண்டி ஈகைசெய்யும் மக்கள் ஒருபுறம் இருக்க, புகழைப் போதை என்று எண்ணும் மன்னர்களும் புறநானூற்றில் இனங்காணப்பட்டுள்ளனர்.

மன்னர்களும் புரவலர்களும், இரவலர்களுக்கு பரிசு கொடுத்து, ஈகைப் பண்பினை உயர்த்திக் கொண்டனர். பொருள் இருப்பவன் இல்லாதவர்களுக்குக் கொடுத்துதவும் உயர் பண்பாகவே ஈகை மதிக்கப்படுகின்றது. தமிழகப் பண்பாட்டு வரலற்றில் புலவர் ஒருவர் மன்னருக்குப் பரிசு கொடுப்பதாகப் புறநானூறு பதிவு செய்துள்ளது.

References:

1. U.V. Swaminatha Iyer (ed.). *Purananooru (Original Text and Commentary)*. [Notes: An essential foundational text for Sangam literature research, compiled through U.V. Swaminatha Iyer's efforts.]
2. Puliyoor Kesikan. *Purananooru (Simple Commentary)*. [Notes: Provides clear and simple explanations of the original text, useful for understanding social contexts.]
3. Ra. Raghava Iyengar. *Purananooru (Detailed Commentary)*. [Notes: Offers a profound literary understanding of the text.]
4. Avvai Duraisamy Pillai. *Purananoortu Sorpozivugal (Discourses on Purananooru)*. [Notes: Explanations approach Purananooru poems with literary aesthetics and a social perspective.]
5. Ma. Rajamanickanar. *Sangam Kaala Tamizhaga Varalaru (History of Tamil Nadu in the Sangam Period)*. [Notes: A crucial historical perspective on Sangam-era social, political, and economic conditions.]
6. Ka. Kailasapathy. *Sangath Tamizhar Vazhvu (Life of Sangam Tamils)*. [Notes: Deeply examines social structures, heroism, love, and family relationships as found in Sangam literature.]
7. Va. Su. Maanickam. *Tamizhar Panpaadu (Tamil Culture)*. [Notes: A comprehensive study of various aspects of Sangam-era culture, useful for understanding cultural values reflected in Purananooru.]

8. Na. Vanamamalai. *Pandait Tamizhar Vazhviyal (Ancient Tamil Way of Life)*. [Notes: A collection of essays examining the social life, rituals, and beliefs depicted in Sangam literature.]
9. Aa. Sivasubramanian. *Sangam Ilakkiyaththil Maanudaviyal (Anthropology in Sangam Literature)*. [Notes: An anthropological study approaching the social structure and its evolution through Sangam literary poems.]
10. Dr. P. Mathaiyan, Dr. Na. Elango (eds.). *Sangam Ilakkiyaththil Samudhaya Sinthanaigal (Social Thoughts in Sangam Literature)*. [Notes: A collection of essays by various scholars, often delving into specific social aspects of Purananooru.]

License

This work is licensed under a [Creative Commons Attribution 4.0 International License](https://creativecommons.org/licenses/by/4.0/).